

Er. $\frac{1}{2}$ B., ved jeg ikke, hvorledes den skal erlægges. Til under $\frac{1}{2}$ B. vil man jo ikke godt kunne fastsætte Afgiften for et saadant Sted, men nu forekommer det mig virkelig at være uret, om det saa kun er $\frac{1}{2}$ B., at den lovgivende Magt vil vælte det over paa saadanne Steder, hvoraf der maaskee albrig har været svaret det Mindste. Man vil, naar man ansætter det til saa lave Brøksfillinger, enten gjøre det umuligt at opkræve det, og saa vil Byrden falde paa Tageren, eller man maatte sætte det til mindst $\frac{1}{2}$ B., men det forekommer mig ikke, at man skal give Anledning til, at det skulde kunne siges af det maaskee dog ikke ubetydelige Antal af Befolkningen, som vilde komme til at betale denne lille aarlige Afgift, at det var Noget, som de maatte svare med Urette. Det er meget ofte ikke Beløbet, som vækker Uvillie; selv om det er et nok saa lille Beløb, det dreier sig om, kan Forestillingen derom vække Uvillie, naar det kan siges: Det er dog med Urette, det bliver opkrævet. Jeg maa tilstaae, at efter min Erfaring kan et saadant lille paalignet Beløb, som Vedkommende mener ikke er rejsførdigt paalagt ham, huskes i mange Aar. Jeg finder altsaa dette Forhold ikke retførdigt og maa derfor meget tilraade at vedtage mit Underændringsforslag.

Ordføreren: Som Ordfører for Udvalget maatte jeg slutte mig til den ærede Landstingsmand, som sidder tilhøre for mig (Strøm), fordi Udvalgets Fleertal mener, at Paragraphen skal opretholdes, som den er vedtaget ved anden Behandling, men for mit personlige Vedkommende maa jeg aldeles slutte mig til den høitærede Minister. Jeg troer, at det ikke er ønskeligt at faae saa smaa Paaligninger, og den ærede Landstingsmand antog ogsaa, at man vilde lade dem falde bort, men saa synes jeg, at det var bedst at give Bemyndigelse til at lade dem falde bort, og dernæst troer jeg ogsaa, at der ligger Noget i, hvad den ærede Minister har sagt, at naar der paa et Sted med Hartkorn, hvor der albrig før har været svaret Dvægtiende, nu skal svares en saadan, vil man synes, at det er forunderligt, og maaskee troe, at det var Præstens Skyld eller Sligt; man vilde see en Smaalighed deri.

Jeg troer derfor, at det er bedst at lade disse overmaade smaa Bidrag ganske falde bort.

Mosfin: Jeg skal blot tillade mig at yttre, at naar jeg fra Principets Side fremmer for nærværende Paragraph, som den blev vedtaget ved anden Behandling, er det aldeles intet personligt Hensyn, der har ledet mig, da slige Ydelser ikke finde Sted paa Bornholm.

F. Nielsen: Dersom det ikke ved Antagelsen af det Underændringsforslag, som den høitærede Minister har stillet, blev bestemt, at disse meget smaa Størrelser ikke skulde medtages, blev Commissionen forpligtet til at medtage dem. Da nu tilmed Repartitionen ikke skal ske i Penge, men i Byg, vil det blive overordentlig vanskeligt at reparere disse smaa Størrelser i Byg og saa efter Capitelstarten atter gjøre dem til Penge. Skjøndt jeg derfor før har været af den Mening, at denne Pasfus skulde udgaae, er jeg af den høitærede Minister bleven overbevist om, at den bør indsættes igjen. Formodentlig vil Commissionen i hvert Sogn skjønne, at en vis Størrelse af Hartkorn, f. Ex. 1 Skjæppe, vil være det, der paa det Sted kan undtages, paa andre Steder maaskee noget mindre. Naar saadanne Smaastøber blive undtagne, vil den hele Repartition blive overordentlig lettet.

Da Ingen videre begjærede Ordet, foretoges Afstemning, hvorved:

Underændringsforslag af Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet:

Istedetfor i Slutningen af Paragraphen at tilføje efter Ordet „Hartkorn,“ „dog at der . . . Byg“ sættes:

„dog saaledes, at de Giendomme, som ere saa smaa, at kun ganske undtagelsesviis Tillæg finder Sted, ei indbrages under Paaligningen.“ vedtoges med 31 Stemmer mod 3.

Derved bortfaldt Ændringsforslaget af Udvalgets Mindretal (Maddig).